

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Κοκκινοθόλω ἢ συννεφιά μουστοβαραίνει·
 Κι' ὅπως συνωρογέννητη καλογενοῦσα σκύλα,
 Τ' ἀμπέλι κοίτεται γνοιασμένο.
 Καὶ σὲ ἀψισμένο τὸ μελί κορμί σου
 Στὴν αὐγουστιάτικη κουφόβραση
 Κανελοκαίει ζεστομεθυσμένο.

Κορμάτα, βλαστοδεμένα τὰ βυζιά σου
 Στὰ χέρια μου πρέπιο εἶν ἀντρικό,
 Νὰ σοῦ γαργαλιῶ τὸ ἄχτι σου μελαψωμένο.
 Καὶ σὰν τσιγγάνα σεραπετή καὶ στολιδοχαρούσα
 Μιὰ χρυσοκούτελη μελαχροινάδα
 Πασπαλιστή στὸ φάλι σου, σάμπως μαλαμωμένο.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Γ. ΛΟΥΛΑΚΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΚΟΙΛΑΔΑ"

Κ' ἦταν ἀξέχαστη ἡ βραδιά.
 Πυκνά κι' ἀραδιαστά τὰ κυπαρίσσια
 Μ' ὄρμη ἐτινάζανε ψηλά
 Τὰ χάλκινα γερὰ κορμιά τους, τὰ ἴσια.

Ἰερὴ κι' ἀπάρθενη ἡ σιγή.
 Στὸ δάσος ἔφτανε λευπὸ ἀπ' τὴ δύση
 Τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς στὴ γῆ:
 Στὴν προσευχὴ εἴχαμε ὄλοι μας βυθίσει.

Μὰ κάπου σάλεψε κλαδί
 Κι' ἀνάλαφρα τρεμούλιασαν τὰ φύλλα·
 Κι' ἔμεις στὴ ρίζα ἀκκουμπιστοὶ
 Σὰν κύμα ἀκούγαμε ποῦ πλήθιο ἐκύλα

Τὸ θροῦ τῶν φύλλων, τῶν κλαδιῶν
 Τὸ ξερὸ σφιχταγαλίσμα καὶ πάνω
 Στὶς λόγχες τῶν ψηλῶν κορφῶν
 Τοῦ ἀνέμου τὸ φτερὸ τὸ νυχτοπλάνο!

ΣΠΑΡΤΗ

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ